

Arrest

nr. 38 404 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat D. STEYVERS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 april 2007 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 16 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kikuyu-origine te zijn afkomstig uit Nakuru. U groeide op in Nakuru en u verbleef tussen 1992 en 1997 in Mombasa. In 2000 trouwde u met James Ole Peneti van Massai-origine waarmee u drie kinderen heeft. Uw man heeft gestudeerd aan de universiteit en had zich afgescheiden van de Massai-tradities. Toen jullie huwden brachten jullie toch uw mans familie op de hoogte en ze kwamen een bruidsschat betalen aan uw vader. U werd een week ingeleid in de Massai-tradities en toen kwam uw man u terug halen uit het stadje Loitokitok. U en uw man breidden

uw kruidenierswinkel verder uit tot een minimarket. Midden 2005 werd uw man ziek en hij overleed op 16 september 2006. U stemde toe om uw man in zijn geboortedorp Loitokitok te begraven zoals uw schoonfamilie dat wenste. Ze wilden ook dat u zich daar met uw drie kinderen zou vestigen. U stemde daarmee in maar, nadat u werd meegedeeld dat u geërfd zou worden door uw schoonbroer, wilde u terug naar Nakuru. Uw schoonbroer eigende u zich toch toe en verkrachtte u tweemaal en op een avond werd u verkracht door uw schoonvader. U legde klacht neer bij de politie maar die ondernamen niets en verwezen u door naar de ouderen. Ook de ouderen ondernamen niets. Uw schoonbroer was razend en dreigde u te doden indien u opnieuw naar de politie zou gaan. Aangezien de politie niets ondernam keerde u terug naar Nakuru. Rond Kerstmis kwam uw schoonmoeder vragen om samen met de kinderen in Loitokitok kerst te komen vieren. In het dorp werd u door de familie geroepen en gevraagd naar de erfenis van uw man. U zei dat er niets was en keerde begin januari terug naar Nakuru. Op 9 januari 2007 kwam uw schoonvader bij u thuis, hij begon alles in te pakken en wilde alles meenemen. U besloot hem te laten begaan en opnieuw te starten. De burens belden echter de politie die aankwamen toen ook uw schoonbroer Paul bij u thuis aankwam. Hij sloeg u en u belandde met een gebroken kaak in het ziekenhuis gedurende 3 dagen. U nam uw leven terug op en verhuisde naar een andere woning. U had een vriendin die u eventueel werk kon bezorgen in het Aboseli National Park en u moest eens gaan praten met haar vriend Kagirih. Uw zoon overleed in februari 2007 en u bracht uw schoonfamilie op de hoogte. Ondertussen had u contact met Kagirih en hij vroeg u of u interesse had naar Amerika te vluchten. U wilde dit wel maar wou uw kinderen meenemen. Aangezien u niet genoeg geld had besloot u een stuk land van uw man in Loitokitok te verkopen. Na een paar dagen kwam uw schoonvader met de politie en u werd gearresteerd omdat u een stuk grond wou verkopen dat niet uw eigendom zou zijn. Uw schoonvader nam uw twee dochters mee. Toen u vrijkwam ging u naar Nakuru, verkocht daar een stuk land en besloot te vluchten naar Amerika en uw kinderen later door een mensenrechtenorganisatie te laten ophalen. Op 25 april 2007 vertrok u in Kenia en op 26 april 2007 vroeg u asiel aan in België. Uw dochter Florence Wanjiro, geboren op 5.1.2002 te Nakuru, kwam u op 17 oktober 2008 in België vervoegen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen had met uw schoonfamilie, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (zie gehoor CGVS dd. 26.9.2006 (hierna CGVS I) en dd. 4.3.2009 (hierna CGVS II)) te worden gemaakt. Zo dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u ondanks de problemen die u had met uw schoonfamilie steeds naar hun dorp Loitokitok terugkeerde. U stelt dat uw man, van Massai-origine, niet volgens die traditie wenste te leven en jullie een leven hadden zonder dat de Massai-cultuur daarin verweven zat (zie gehoor CGVS I, p.5). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u na de dood van uw man beslist om naar het dorp van uw schoonouders te verhuizen volgens de Massai-tradities. Het is weinig geloofwaardig dat u dit doet uit respect voor uw man die zelf het stadsleven boven het dorpsleven verkoos (zie gehoor CGVS I, p.5 en p.6) en u uw zelfstandige zaak in Nakuru achterlaat. Het is weinig geloofwaardig dat u na verkracht te zijn geweest door uw schoonbroer en schoonvader toch instemt om terug te keren naar het dorp om er Kerstmis te vieren (zie gehoor CGVS I, p.7). U bent een verstandige en zelfstandige vrouw – op dat moment 32 jaar – die heeft gestudeerd en een eigen zaak had, waardoor het op zijn minst merkwaardig is dat u na al de problemen die u heeft ondervonden met uw schoonfamilie toch de beslissing neemt om opnieuw naar Loitokitok te gaan om een stuk land te verkopen (zie gehoor CGVS I, p.11). U beweert dat u dat stuk grond in Loitokitok eerst wou verkopen omdat u er dichterbij was. Het stuk land in Nakuru was echter zeker 500.000 shilling waard en dit bedrag had voldoende geweest om samen met uw kinderen te vluchten aangezien er 400.000 shilling voor gevraagd werd (zie gehoor CGVS I, p. 11). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u toch beslist om naar Loitokitok te gaan terwijl u weet dat uw schoonfamilie daar aanwezig is. Deze vaststellingen ondermijnen de ernst van uw vrees reeds in belangrijke mate.

Verder hebt u het nagelaten een poging te ondernemen om uw kinderen terug te krijgen van uw schoonfamilie met hulp van politie, overheid of een advocaat (zie gehoor CGVS I, p.14). Uw schoonfamilie wilde uw dochters laten besnijden en gezien dit door de Keniaanse overheid verboden is, zou dit een argument geweest kunnen zijn om hulp te vragen (zie informatie administratieve dossier). U beweert dat uw schoonbroer u zou kunnen vinden omdat hij Mungiki is (zie

gehoor CGVS I, p.15). Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw schoonbroer aanhanger is van de Mungiki-sekte aangezien u verklaart dat hij een Massai man is die zich heel streng aan de Massai-cultuur houdt en andere culturen niet respecteert (zie gehoor CGVS I, p.12), wat niet te rijmen valt met een lidmaatschap van de Mungiki-sekte, gezien de sekte streeft voor het behoud van de Kikuyu-cultuur (zie informatie administratieve dossier). Hierbij dient te worden opgemerkt dat Mungiki-leden vervolgd worden door de overheid en u als dusdanig hulp had kunnen inroepen van politie of andere overheidsdiensten (zie informatie administratieve dossier). Het feit dat hij trouwens duidelijk niet wou dat u zijn Mungiki-lidmaatschap zou melden (zie gehoor I, p.8), toont aan dat hij hierdoor problemen vreesde.

Hierbij is het trouwens ook opmerkelijk dat u nagelaten hebt hulp van uw eigen familie (moeder, zus, broer) in te roepen aangaande de problemen met uw schoonfamilie (zie gehoor CGVS I, p.14). Immers, uit uw tweede gehoor blijkt duidelijk dat uw broer wel degelijk invloed had. Na uw vertrek uit Kenya schakelde u hem plots wel in in het conflict en kwamen uw dochters terug naar uw familie (zie gehoor CGVS II). Ook hieruit blijkt dat u hebt nagelaten de (informele) beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst uit te putten alvorens uw land te verlaten om internationale bescherming te zoeken.

Vervolgens slaagde u er voor het Commissariaat-generaal niet in aannemelijk te maken dat u elders in Kenia enige vervolging zou vrezen. Op de vraag of u niet elders kon wonen, bijvoorbeeld in Mombassa waar u al 5 jaar woonde, antwoordt u enkel dat het klimaat daar niet goed voor u is (zie gehoor CGVS I, p.3 en p.15). Dit argument geldt echter niet om te stellen dat u geen intern vluchtalternatief zou hebben gehad. Men mag redelijkerwijs verwachten dat u in staat was zich elders in Kenia te vestigen aangezien u een opgeleide, zelfstandige vrouw bent en u bovendien na de verkoop van uw stuk land in Nakuru over voldoende financiële mogelijkheden beschikte om elders opnieuw te starten. Zo mag men immers verwachten dat u eerst alle mogelijke oplossingen en alternatieven in uw land van herkomst zou overwegen en nagaan, alvorens u besluit uw land te verlaten en internationale bescherming te vragen.

Tenslotte wat de veiligheidssituatie in uw land van herkomst betreft sinds het verkiezingsgeweld van 2007-2008, dient volgende vaststelling te worden gemaakt. Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitpattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Op dit moment is er bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

Gevraagd tijdens het bijkomende gehoor op het Commissariaat-generaal dd. 4.3.2009 of u nog iets wenste toe te voegen aan uw asielrelaas in het licht van de spanningen na de verkiezingen van december 2007, antwoordde u trouwens uitdrukkelijk enkel uw schoonbroer en de schoonfamilie te vrezen en niet voor politieke redenen te zijn gevlucht (zie gehoor CGVS II, p.4 en p.5). Uw verklaringen bevatten aldus geen andere elementen die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde geboorteakte (C n° 634262 opgemaakt op 4.12.1999 te Nakuru) bevat ten slotte enkel identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept een *“Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht”* alsook een *“Schending van de materiële motiveringsplicht”* in. Verzoekster verwijt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij *“voorafgaand aan haar verhoor geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend”* noch enig *“advies”* verschafte vooraleer de hoorzitting plaatsvond, en dat zij derhalve niet *“met voldoende kennis van zaken aan het interview kon deelnemen”*. Verzoekende partij meent ook dat de rechten van verdediging werden geschonden.

2.3. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn aldus niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en van die aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.”* Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2007 en dat zij nogmaals uitgebreid werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal op 26 september 2007 en op 4 maart 2009, waarbij zij werd bijgestaan door haar advocaat. Zij kreeg tijdens dit gehoor de kans haar asielmotieven in aanwezigheid van een tolk omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekende partij blijft bij theoretische beschouwingen met talrijke verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer maar maakt niet in het minst duidelijk wat zij aan haar relaas had willen toevoegen, terwijl zij daartoe de mogelijkheid had middels het verzoekschrift en/of ter zitting. Overigens gaat verzoekster eraan voorbij dat zij verantwoordelijk is voor het aanbrengen van de gegevens in haar administratieve dossier en uit het administratieve dossier inderdaad blijkt dat dit voor onderhavige procedure, enkel informatie bevat die verzoekster zelf schriftelijk heeft ondertekend en bevestigt of dat zij mondeling heeft aangebracht. Verzoekster licht niet concreet toe welke informatie of kennis zij ontbeerde op het interview, noch dat dit tot gevolg had dat er ten onrechte een weigeringsbeslissing werd genomen noch wordt in het verzoekschrift nader aangegeven met welke elementen in het dossier geen rekening werd gehouden. Verzoekster kan aldus niet aanvoeren dat zij de kans niet kreeg haar problemen toe te lichten. De aanvoering van de schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan aldus niet worden vastgesteld. Dit klemt te meer nu uit het administratieve dossier blijkt dat de Commissaris-generaal zijn beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en deze stoelt op een correcte

feitenvinding (zie ook RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing immers gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken en verzoekster de kans kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten. Een schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht is niet gegrond.

2.5. Wat het recht tot inzage betreft dient te worden vastgesteld dat de wet van 11 april 1994 geen bepaling bevat waaruit blijkt dat de Commissaris-generaal inzage moet verlenen in het dossier alvorens zijn beslissing te nemen. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigde herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). Verzoekster heeft overigens geen belang bij het argument dat zij geen inzage heeft gekregen in het administratieve dossier vooraleer het gehoor op het CGVS plaatsvond nu uit het dossier blijkt dat zij geen inzage heeft gevraagd voor het gehoor (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546).

2.6. Aldus kan worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt in het verzoekschrift tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch nalaat aan te tonen dat zij in casu benadeeld werd.

3. Aangezien verzoekster zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht en de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De neergelegde originele geboorteakte is een begin van bewijs van identiteit maar onvoldoende nu verzoekster geen authentiek document met foto neerlegt. Verzoekster stelt ter terechtzitting dat zij een paspoort had maar het door een mensensmokkelaar werd afgenomen. Verzoekster had echter geen problemen met de Keniaanse overheid. De Raad ziet dan ook het nut niet in van een dure mensensmokkelaar te meer nu verzoekster met een geldig paspoort legaal is vertrokken. Aangezien verzoekster met het vliegtuig naar Europa reisde, moet zij op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Daarenboven kunnen verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg niet overtuigen. De loutere bewering dat de blanke smokkelaar 'Pat Grant' haar begeleidde (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.12) is onvoldoende om een illegale reis aannemelijk te beschrijven. Verzoekster beweert naast haar eigen paspoort ook een vals paspoort gebruikt te hebben waarvan ze geen details kan geven. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat zij kon reizen zonder zelfs de naam te kennen op het valse paspoort is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar haar dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg. Verzoekster maakt niet aannemelijk in de onmogelijkheid te zijn een paspoort voor te leggen.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekende partij werd de vluchtelingenstatus ontzegd. Het verzoekschrift betwist de verschillende ongerijmdheden vastgesteld door de Commissaris-generaal.

4.2. Verzoekende partij legt geen enkel nuttig element ter staving van haar asielmotieven voor. Verzoekster houdt vol dat ze wel gehuwd was en dat haar man gestorven is. Dergelijke beweringen zijn eenvoudig te staven en verzoekster is op dit punt nalatig. De essentie van verzoeksters asielrelaas wordt aldus niet aangetoond. Verzoeksters vluchtmotieven zijn immers gesteund op de gevolgen van dit overlijden, met name de problemen met haar schoonfamilie. Evenmin toont verzoekster aan dat ze gronden bezat die ze kon verkopen.

4.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.4. Het is niet aannemelijk dat verzoekster, in zoverre verzoekster gehuwd was, niet in staat is eenduidige verklaringen af te leggen over het lot van haar echtgenoot. Tijdens het verhoor verklaarde verzoekster dat hij op 16 september 2006 zwaar ziek werd, terwijl ze zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij op 15 september 2006 overleed (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.6). Hoe dan ook zijn verzoeksters verklaringen over de gevolgen van dit voorgehouden overlijden niet coherent. Indien het aannemelijk is dat, men voor de afscheidsrituelen teruggaat naar het dorp van de overledene om hem volgens de gebruiken te begraven binnen in casu de Massai-gemeenschap, kan het relaas van de gebeurtenissen tijdens deze ritussen niet overtuigen. Zo zou verzoekster tijdens deze ritussen meermaals verkracht zijn en dit niet enkel door haar schoonbroer maar ook door haar schoonvader (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.6-7) en zou haar schoonbroer P. tijdens dezelfde ritussen hebben gedreigd de dochters van zijn broer te verkrachten (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.7). Indien het verzoekschrift terecht wijst op het belang van de gewoonten en de Keniaanse (in casu Massai) cultuur dat wordt niet toegelicht hoe dergelijke extreme gewelddaden verenigbaar zijn met de dodenritussen, de nagedachtenis en de rust van de overleden broer en zoon. Verzoekster is niet vertrokken uit Kenia omwille van deze feiten. Verzoekster woonde niet bij haar schoonfamilie en is teruggegaan naar haar huis waar ze geen problemen had.

4.5. In het licht van de beweerde bedreigingen van de schoonbroer van verkrachting en besnijdenis aan het adres van haar dochters, biedt verzoekster geen aannemelijke verklaring voor haar vrijwillige terugkeer naar de schoonfamilie met kerstmis 2006. Het verzoekschrift stelt dienaangaande dat verzoekster na lang aandringen en beloftes van haar schoonmoeder ermee instemde om met haar gezin kerstmis met haar schoonfamilie te vieren. Verzoekster stelt enkel *"Ik vergeef te snel"* (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.7). Dit klemt te meer nu verzoekster beweerde reeds tijdens haar eerste verblijf klacht te hebben ingediend tegen haar schoonbroer en -vader om nadien vast te stellen dat de politie niets durfde te ondernemen tegen haar invloedrijke schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.6-7). Verzoekster toont opnieuw haar beweringen niet aan waaronder dat de Massai christelijk zijn en kerstmis überhaupt gevierd wordt. Verzoekster gedrag met haar dochters terug te gaan naar de schoonfamilie is niet te rijmen met verzoeksters profiel van een hoger opgeleide moeder. Dat haar dochters werden afgepakt door haar schoonfamilie is evenmin aangetoond. In het verzoekschrift wordt gesteld dat de bestreden beslissing ten onrechte beweert dat verzoekster haar broer heeft ingeschakeld om haar dochters bij de schoonfamilie weg te halen en *"verwerende partij houdt duidelijk een andere lezing voor dan de tekst van het gehoorverslag"*. Het verhoorverslag stelt duidelijk dat verzoekster contact nam met haar broer en hij de jongste dochter bij de schoonfamilie heeft weggehaald (zie gehoorverslag CGVS 4.03.2009, p.4). Bovendien gaat het verzoekschrift voorbij aan het feit dat verzoekster haar schoonbroer verscheidene keren tijdens de verhoren associeert met de Mungiki-sekte en die associatie bijgevolg wel van belang is. Overigens één dochter van verzoekster is in België toegekomen.

4.6. Tijdens het verhoor beweerde verzoekster te zijn geslagen door haar schoonbroer toen hij met zijn vader haar bezittingen uit haar woning in Nakuru haalde. Verzoekster legt geen bewijs voor van de verwondingen in het gezicht en de opname en drie operaties in het ziekenhuis. Zoals reeds gesteld toont verzoekster evenmin aan gronden te bezitten, noch dat ze het recht had Massai grond te verkopen. Haar loutere verklaring dat ze werd opgepakt door de politie en haar dochters door de schoonfamilie werden meegenomen is onvoldoende om aan te tonen binnen welke context dit gebeurde. Verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat er geen kopers waren voor het andere stuk grond in Nakuru en dat verkoop op afstand niet mogelijk was komt neer op een poging tot het a posteriori bijsturen van haar verklaringen waaruit duidelijk blijkt *"Hij [verzoeksters echtgenoot] had ook een plot in Nakuru maar ik dacht ik ben dicht bij Loitokitok en wou dat eerst verkopen en dan de plot in Nakuru"* (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.11). Hoe dan ook, indien niet uitgesloten is dat erfenissen leiden tot familiedisputen zijn deze louter van familiale/gemeenrechtelijke aard. Zo is verzoeksters beslissing gronden te verkopen uit Loitokitok het gebied van haar schoonfamilie een persoonlijke afweging van verzoekster die

overigens niet levensnoodzakelijk was nu ze nog andere gronden en eigendommen had. Verzoeksters handelingen hebben geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie.

4.7. Verzoekster kan niet aantonen dat ze uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet Kenia diende te verlaten. Bijgevolg is een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 niet aan de orde. Hoe dan ook, de bewering in het verzoekschrift dat verzoeksters schoonvader zeer invloedrijk was wordt niet ondersteund en verzoekster brengt geen enkel nuttig element aan dat erop kan wijzen dat haar Massai schoonvader de aanwezige advocatuur en NGO's in zijn macht heeft. Verzoeksters verklaringen zijn op dit punt al evenmin nuttig. Ze verbindt haar schoonbroer met de Mungiki terwijl ze niet aantoont dat Massai zich bij deze geheel andere etnie aansloten. Haar loutere bewering *“Omdat ik die gedachte had dat die man Paul [verzoeksters schoonbroer] me bespioneerde, met Mungiki. Zelfs hier zou hij me kunnen vinden, maar hij denkt dat ik in Amerika ben”* is niet objectief aangetoond en dat Mombassa als intern vluchtalternatief voor verzoekster niet ideaal is *“Het klimaat is daar niet goed voor mij, malaria”* (zie gehoorverslag CGVS 26.09.2007, p.15) is niet dienstig in onderhavige procedure. De hulp die verzoekster, in zoverre nodig, zou kunnen krijgen van NGO's en familie wordt evenmin nuttig weerlegd. Verzoekster is een hoger opgeleide vrouw die geen problemen had met haar nationale autoriteiten en aldus, in zoverre nodig -quod non-, desgevallend bescherming kan genieten in Kenia en geen nood heeft aan internationale bescherming.

4.8. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas heeft besloten. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier kan blijken dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekende partij stelt dat *“Verzoekster loopt dan ook een reëel risico dat haar leven of persoon bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in een binnenlands gewapend conflict”* en beroept zich aldus op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in Kenia sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. In het verzoekschrift wordt gesteld dat *“Verwerende partij meent te kunnen verwijzen naar een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers van de verkiezingen in Kenia Mwai Kibaki en Odinga) en leidt hieruit af dat er geen bijgevolg geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang zou zijn in Kenia”* en verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat *“Wanneer een binnenlands gewapend conflict plaats vindt in een land, volstaat de ondertekening van een staakt-het-vuren niet om te concluderen dat het conflict beëindigd is”*. Daargelaten dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft, kan uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier niet blijken dat thans in Kenia sprake is van een binnenlands gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Verzoekster zelf brengt geen elementen aan die erop wijzen dat er in Kenia sprake is van een “binnenlands gewapend conflict” in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK